

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 160/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. L., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 25/2004 zo 16. marca 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2005 doručená sťažnosť Ing. A. L., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“)

rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 25/2004 zo 16. marca 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že najvyšší súd prejednal jeho dovolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky, a preto uznesením návrh odmietol.

Sťažovateľ považuje rozhodnutie najvyššieho súdu za nestranné, pričom argumentuje tým, že rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, proti ktorému podal dovolanie, nadobudlo právoplatnosť 3. decembra 2003 a sťažovateľ podal v ten istý deň návrh na mimoriadne dovolanie. Argumentuje tiež tým, že podľa § 233 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ak je predpoklad, že sa návrhu na obnovu konania vyhovie, súd môže nariadiť odklad vykonateľnosti alebo obnovu konania. Sťažovateľ ďalej uvádza, že 16. mája 2005 podal podnet na mimoriadne dovolanie (okrem návrhu na mimoriadne dovolanie z 3. decembra 2003), avšak do dňa podania svojej sťažnosti ústavnému súdu zo 6. júna 2005 nedostal odpoveď na to, či jeho podnet bol prijatý alebo nie. V súvislosti s podaním podnetu na mimoriadne dovolanie tvrdí, že dodržal zákonnú lehotu na podanie sťažnosti. Uvádza tiež, že žalobca „*takúto žiadosť nepodal a ani k výkonu rozhodnutia nepristúpil*“; urobil tak až 11. marca 2005. Sťažovateľ označuje pritom za zvláštnosť, že rozhodnutie najvyššieho súdu mu bolo doručené 7. apríla 2005, najvyšší súd rozhodoval 16. marca 2005 a návrh na exekúciu podal žalobca 11. marca 2005. Podľa sťažovateľa musel žalobca o tomto výsledku rozhodovania najvyššieho súdu vedieť. Na základe uvedeného je toho názoru, že došlo k ovplyvňovaniu súdu, úniku informácií a k vydaniu rozhodnutia, ktoré nepovažuje za nestranné. Namieta tiež skutočnosť, že najvyšší súd prejednal jeho dovolanie bez nariadenia pojednávania, hoci podľa jeho názoru neboli na to splnené podmienky.

V sťažnosti sťažovateľ ďalej uvádza, že podal proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. septembra 2003 č. k. 1 Cob 90/02-90 aj dovolanie. Ďalej sťažovateľ uvádza, že vzhľadom na to, že najvyšší súd nesprávne aplikoval § 243a ods. 3 OSP, bola mu v zmysle § 237 písm. f) OSP nesprávnym postupom odňatá možnosť konať pred súdom, a tým boli porušené jeho práva.

Sťažovateľ si uplatňuje podľa čl. 46 ods. 3 ústavy aj náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu v sume 430 262 Sk.

Od ústavného súdu požaduje vydať tento nález:

„Právo sťažovateľa Ing. A. L. na prerokovanie veci na nezávislom a nestrannom súde v zmysle čl. 46 ods. 1 a aby sa jeho vec verejne prerokovala v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR bolo porušené.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím súdu vo výške 430 262 Sk.

Najvyšší súd v Bratislave je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. M. K., K. vo výške 18 572 Sk, na jej účet...“.

II.

Podľa čl. 127 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže

ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodu, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov, ktoré zákon výslovne uvádza. Sťažnosť medzi takéto návrhy nepatrí.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti vychádza zo svojho zásadného nesúhlasu s rozhodnutím všeobecných súdov vo veci samej. V odmietnutí jeho dovolania (ktoré k sťažnosti nepripojil, hoci zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal dva návrhy/podnety na mimoriadne dovolanie a dva návrhy na dovolanie) vidí porušenie svojich základných práv upravených v čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pričom v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu požaduje vysloviť len porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a priznanie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

Ústavný súd v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa zameril na posúdenie obsahu sťažnosti v rozsahu základných práv označených sťažovateľom v návrhu petitu rozhodnutia.

V súvislosti so sťažovateľovým nesúhlasom s rozhodnutím ústavný súd v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou uvádza, že takýto nesúhlas sám osebe neznamená, resp. nemôže viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa rozhodnutím, s ktorým nesúhlasí.

Sťažovateľ poukazuje na to, že namietané rozhodnutie nie je nestranné, pričom ako argumenty uvádza nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, podanie návrhu na mimoriadne dovolanie, ako aj odloženie vykonateľnosti rozhodnutia v prípade, že je predpoklad, že sa návrhu na obnovu konania vyhovie. Zo sťažnosti nie je zrejmé, prečo tieto skutočnosti sťažovateľ spája so žiadosťou „žalobcu“ s bližšie neurčeným obsahom. Ďalším argumentom pre podozrenie, že rozhodnutie najvyššieho súdu nespĺňa požiadavku nestrannosti, má byť podľa sťažovateľa skutočnosť, že návrh na exekúciu bol podaný pred rozhodnutím o dovolaní sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že ak najvyšší súd neodložil podľa § 243 OSP vykonateľnosť rozhodnutia napadnutého dovolaním, prebiehajúce/neskončené dovolacie konanie nemá vplyv na možný výkon napadnutého rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že skutočnosti uvádzané sťažovateľom nesignalizujú možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na nestranný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto rozhodol, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a tým boli porušené jeho práva, pričom vychádza z toho, že vzhľadom na to, že išlo o rozsudok, malo sa vo veci nariadiť pojednávanie, tak ako to predpokladá aj § 243a ods. 1 OSP. Pritom sám sťažovateľ v citácii § 243a ods. 1 OSP uvádza, že „*dovolací súd spravidla nariadi pojednávanie o dovolaní proti rozsudku*“. Tým, že najvyšší súd nenariadil pojednávanie, jeho uznesenie je podľa sťažovateľa nepreskúmateľné a nie je jasné, prečo a na základe akých dôkazov dospel súd k záveru vyjadrenému vo výroku rozhodnutia.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že tak, ako to vyplýva z § 243a ods. 1 OSP, je nariadenie pojednávania v dovolacom konaní, aj keď ide o dovolanie proti rozsudku, vecou úvahy a rozhodnutia dovolacieho súdu, čo súdu umožňuje použitie slova „spravidla“ v tomto ustanovení. Z využitia zákonom „povolenej“ možnej úvahy o nariadení pojednávania podľa názoru ústavného súdu nemožno vyvodit' porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Navyše, najvyšší súd vo svojom rozhodnutí vôbec neuviedol, že v súvislosti s nenariadením pojednávania použil § 243a ods. 3 OSP. Vzhľadom na uvedené skutočnosti aj túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Čo sa týka priznania sťažovateľom „požadovaného“ práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, ústavný súd uvádza, že podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je právomoc ústavného súdu subsidiárna. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím patrí do právomoci všeobecných súdov (zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov), a preto ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2005